

РЕШЕНИЕ

№ 50

гр. Шумен, 04.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ШУМЕН, СЪСТАВ II, в публично заседание на осемнадесети юли през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мариана Ив. Георгиева

Членове: Светлин Ем. Стефанов
Румяна В. Райкова

при участието на секретаря Станка Ст. Ангелова
в присъствието на прокурора Ян. М. Н.
като разгледа докладваното от Румяна В. Райкова Въззивно наказателно дело
от общ характер № 20223600600193 по описа за 2022 година
За да се произнесе взе предвид следното:

Производство по чл.318 и сл. от НПК.

С Присъда № 15/05.04.2022г. по НОХД № 1602/2021г. Шуменският районен съд е признал подсъдимия Н. М.. ЮС. с ЕГН 680528800, за виновен в това, че в периода от 01.11.2017г. до 30.11.2018г. в с. Наум, в с. Тодор Икономово, в с. Хитрино и в гр. Шумен, при условията на продължавано престъпление, с цел да набави за себе си имотна облага, възбудил и поддържал у Д.Д.Д. заблуждение, че ще му осигури „закупуване“ на осигурителен стаж, у Р. С. Х., че ще съдейства пред ТЕЛК гр. Шумен за определяне на по-висок процент нетрудоспособност с цел отпускане на пенсия за инвалидност, у С. ИСМ. ДЖ., С. Р. М., Х.И.А. и И.С.А., че ще им осигури документи, с които ще могат да получават пенсия в Република България, и с това причинил имотна вреда: на Д.Д.Д. в размер на 3000 лв., на Р. С. Х. в размер на 3500 лв., на С. ИСМ. ДЖ. в размер на 3500 лв., на С. Р. М. в размер на 7000 лв., на Х.И.А. в размер на 4000 лв. и на И.С.А. в размер на 3000 лв., като стойността на причинената имотна вреда е в размер на 24 000 лв., поради което и на основание чл. 209, ал. 1 от НК във вр. с чл. 26, ал. 1 от НК и чл. 58а от НК му наложил наказание лишаване от свобода за срок от осем месеца. На основание чл. 66 ал. 1 от НК, съдът отложил изпълнението на така наложеното наказание за срок от три години. С присъдата съдът осъдил подсъдимия да заплати: на Р. С. Х. сумата от 3500.00 лева, представляващи обезщетение за претърпени имуществени вреди; на С. Р. М. сумата от 7000.00 лева, представляващи обезщетение за претърпени имуществени вреди, ведно със законната лихва, считано от 15 ноември 2018г.; и на С. ИСМ. ДЖ., сумата от 3500.00 лева,

представляващи обезщетение за претърпени имуществени вреди, ведно със законната лихва, считано от 12 ноември 2018 г. Осъдил подсъдимия да заплати на С. Р. М. сумата от 680.00 лв. и на С. ИСМ. ДЖ. сумата от 475.00лв. представляващи разноски за адвокатско възнаграждение. Съдът постановил подсъдимия Ю. да заплати държавна такса върху уважените граждански иски в размер общо на 560.00 лева и на осн. чл. 189 ал.3 от НПК да заплати по сметка на ОД на МВР Шумен направените разноски по ДП в размер на 1032.18 лв. По отношение на веществените доказателства, съдът постановил на основание чл. 112, ал. 4 от НПК 1 бр. диск от „Теленор България“ ЕАД, да остане по делото; мобилен телефон „Самсунг“ с ИМЕЙ **** с SD карта, 1 бр.мобилен телефон марка „Самсунг J600“ с ИМЕЙ **** и ИМЕЙ ***** с 1 бр. СИМ карта и 1 бр. SD карта, 1 бр. СИМ-карта на Теленор, 1 бр. СИМ-карта на Виваком да бъдат върнати на подсъдимия; и 1 бр. мобилен телефон, марка „Asus“ с поставена СИМ-карта на „Теленор“ да бъдат върнати на И.Х.Х..

Така постановеният съдебен акт е обжалван от подс. Н. М.. ЮС. и от защитника на подсъдимия адв.П.Х. от АК – Разград.

С личната си жалба подсъдимият Ю. обжалва само гражданската част на присъдата, като моли гражданските иски да бъдат признати до по-нисък размер и да бъдат отхвърлени до признатия от първата инстанция, както и за законната лихва при съответния отхвърлен размер. Смята, че от доказателствата по делото не може да се направи извод относно размера на вредите, причинени на гражданските ищци, така както е посочен в обвинителния акт и признат от него в съдебно заседание. Заявява, че ще представи допълнителни съображения, след изготвянето на мотивите, но такива не са постъпили.

В жалбата си защитника адв.Х. от АК – Разград изразява пълно несъгласие с постановената присъда и я обжалва изцяло, както в наказателната, така и в гражданската част, като намира, че е постановена при допуснати съществени процесуални нарушения, свързани с правото на защита, при нарушение на материалния закон и смята, че наложеното наказание било явно несправедливо. Сочи, че разпоредителното заседание в което са приети гражданските иски било второ по ред, след отмяна на акта по предходното, по тяхна въззивна частна жалба и с предявяването на гражданските иски на С.Д. и Р.Х. едва на 09.02.2022г. и приемането им от съда, материалното и процесуално положение на подсъдимия се влошило, което рефлектирало на правото на защита и било съществено процесуално нарушение. Смята, че посоченото от него нарушение може да бъде отстранено единствено по чл.335 ал.2 вр. чл.348 ал.3 т.1 от НПК, като бъде отменена присъдата и делото бъде върнато на РС - Шумен на етапа на разпоредителното заседание, където се конституират гражданските ищци и частните обвинители. Алтернативно посочва, че наказанието е явно несправедливо, макар и наложено при условията на чл.55 от НК и моли да бъде изменена присъдата, като бъде намалено наложеното наказание.

В съдебно заседание представителят на Шуменска окръжна прокуратура счита, че жалбите за допустими, а по същество изказва доводи за неоснователност. Намира присъдата за обоснована, законосъобразна и правилна и моли да бъде потвърдена така, както е постановена, както в наказателната, така и в гражданско-осъдителната ѝ част.

Повереникът на гражданския ищец намира жалбите за допустими, но неоснователни,

а присъдата за правилна и справедлива, включително в частта, с която са уважени гражданските искове. Смята, че същите са своевременно предявени, отговарят на чл.84 от НК и относно размера, и относно реда по който е било гледано делото и пълните самопризнания на подсъдимия, както и че от доказателствата по делото се доказва и размера на гражданските искове. Моли да бъде потвърдена първоинстанционната присъда.

Гражданските ищци М. и Д. изразяват съгласие с изложеното от повереника им.

Гражданския ищец Р.Х. споделя доводите изложени за другите граждански ищци, поддържа първоначалното решение на районния съд и иска присъдата да бъде потвърдена.

Защитникът на подсъдимия адв. Х. от АК – Разград поддържа и двете жалби и излага доводите си, поради които смята, че жалбите им са основателни. Моли да бъде постановено решение, с което да бъде отменена първоинстанционната присъда, тъй като е резултат от първоинстанционно производство, при което е допуснато съществено процесуално нарушение, тъй като при повторното разпоредително заседание били допуснати и конституирани още двама граждански ищци, след като акта от първото бил отменен от ШОС единствено по тяхна частна жалба, поради което при повторно проведеното разпоредително заседание според него не можело да се влоши по този начин положението на подсъдимия. Според защитата въззивният съд не може да отстрани това нарушение и делото следвало да се върне за ново разглеждане пред Районен съд Шумен в рамките на страните, които били конституирани в съответното им качество на 10.11.2021г.. Алтернативно прави искане и за намаляване на наказанието.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и като провери изцяло правилността на обжалваната присъда съобразно изискванията на чл. 314 от НПК, намира за установено следното:

За да постанови присъдата си, районният съд провел предварително изслушване по реда на глава XXVII от НПК, при което подсъдимият на основание чл.371 т.2 от НПК е признал всички факти изложени в обвинителния акт и не е провеждан в хода на съкратеното съдебно следствие разпит на свидетелите и вещите лица. След обстоен анализ на събраните по делото доказателства, съдът е приел от фактическа страна описаните в обстоятелствената част на обвинителния акт факти, а именно, че:

Пострадалият Д.Д. живеел в Република Турция, като преди това живял и работил в България, в резултат на което натрупал около дванадесет години трудов стаж, поради което през 2016г. депозирал пред НОИ, ТП-Шумен, заявление, ведно с документи, за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст. От НОИ обаче му върнали документите и му съобщили, че не му достигали три години трудов стаж, за да се пенсионира. На 01.11.2017г. се върнал в Република България. За обстоятелството, че не може да се пенсионира споделил с И.Х.. Последният му обяснил, че познавал човек, който можел да му помогне, а именно подс. Н.Ю.. Д. се срещнал с подс.Ю. и му обяснил, че желаел да се пенсионира и не му достигал стаж. Последният му казал, че е необходимо да си плати стажа и така ще можел да се пенсионира. Казал още, че една година стаж струвала 1000 лв. и можел да му съдейства за закупуването на осигурителен стаж. В периода от 26.11.2017г.27.11.2017г. Д. и подс.Ю. се срещнали пред здравната служба на с. Наум, общ. Каолиново, като при тази среща Д. предал

на подс.Ю. сумата от 1800 лв. Преди да предаде на подсъдимия сумата от 1800лв., на 01.11.2017г. Д. му предал и документи, които преди това заедно с него взел от НОИ, ТП-Шумен, както и го упълномощил да го представлява пред институцията. Подписите на пълномощното били заверени нотариално.

След тази среща Д. се върнал в Турция, като през месец януари 2018г. осъществил връзка с Ю. по телефон. Последният му заявил, че нямал необходимия трудов стаж, поради което били необходими още 1200 лв.. Д. се обадил на М.Р., който обработвал земите му и го помолил да предаде на И.Х. сумата от 1200 лв., който от своя страна щял да я предаде на подсъдимия. След като подс. Ю. получил сумата от 1200 лв. отново се обадил на пострадалия Д. и му съобщил, че му трябвали още 400 лв. и че бил изпратил документите му в гр.София, за да им поставят печат „апостил“. Именно тогава Д. разбрал, че е бил заблуден от подсъдимия и отказал да му предаде последно поисканата сума от 400лв. Едва на 21.03.2019г. Р.Х. /съпруга на И.Х./ предала на Д. документите, които предходната година бил дал на подсъдимия, а именно 11 бр. удостоверения, обр. УП.3 и изготвена от НОИ, ТП-Шумен справка във връзка с тях. Подс.Ю. не възстановил на Д. сумата от 3000 лв., с което му причинил имотна вреда в размер на 3000 лв.

През месец август 2018г. пострадалият Р.Х., който две години преди това се запознал с подсъдимия в заведение в гр. Шумен, го потърсил. Обадил му се тъй като при първото им запознанство разбрал от Ю., че се занимава с уреждане на пенсии, който му предоставил и телефонен номер за връзка. Уговорили си среща пред магазин „Кауфланд“ в гр.Шумен. На срещата Х. обяснил, че съпругата му - С.Б. е преминала през ТЕЛК, но са и дали само 38 % нетрудоспособност. Подс.Ю. казал на Х., че можел да му помогне, но срещу пари. Обещал му, че съпругата му ще получи 60-70 % нетрудоспособност, като за услугата му поискал сумата от 3500 лв. Обяснил му, че той ще подготви цялата документация, с която съпругата му трябвало да се яви пред ТЕЛК. В началото на месец септември 2018г. подсъдимият и Х. се срещнали пред дома на последния в с.Хитрино, като в автомобила на Ю., пострадалият Х. му предал сумата от 3500 лв. и копия на документите на съпругата му - медицински документи, медицински експертизи и ТЕЛК решения. След като изминали три месеца и Ю. не се обадил на Х., той започнал да го търси по телефона. Свързал се с него, като подсъдимият продължавал да го заблуждава, че ще му съдейства пред ТЕЛК, за да може съпругата му да получи по голям процент нетрудоспособност, което не се случило. В началото на 2019г., тъй като Ю. спрял да отговаря на обажданията на Х., той го посетил в дома му в с.Тодор Икономово и пожелал да му бъдат върнати сумата от 3500 лв. и документите, но подсъдимият не го сторил. За случилото се Х. сезирал органите на МВР. След като разбрал, че Х. е сезирал органите на МВР, подсъдимият му казал да си оттегли жалбата и щял да му възстанови сумата от 3500 лв.

На 11.11.2018г. пострадалите С.Д. и С.М. посетили пазара в с. Тодор Икономово. Там срещнали С.Р. и И. М., които ги поканили на гости у свид.А.М.. Четиримата отишли в дома на М., като жените се събрали в една стая, а мъжете-в друга. В хода на разговора, чиято тема била недостига на средства свид. А.М. споделила, че познавала лице, което срещу заплащане можело да уреди стаж за пенсия, а именно подс. Н.Ю.. Споделила още, че

подсъдимият бил направил много хора пенсионери. Пострадалата Д. пожелала да се срещне с Ю. който дошъл след около час. Тя извикала съпруга си С.М. и двамата се запознали с подсъдимия. Последният обяснил, че идвал от пенсионното и в потвърждение на думите си им показал документ, който те не прочели, като ги уверил, че ще послужи за пенсиониране и той го бил осигурил. Такива щял да осигури и на тях. Обяснил, че хората, на които съдействал пред НОИ чакали около два-три месеца, след което започвали да получават пенсия. С.М. на няколко пъти запитал подс.Н.Ю. да не би да ги снабди с фалшиви документи, но той го уверил, че не е така. Пострадалата Д. запитала каква е цената на стажа, който със съдействието на Ю. щели да закупят. Последният отговорил, че цената за една година стаж бил 250 евро или 500 лв. Д. се усъмнила за момент в думите на обвиняемия и му обяснила, че в Република България имала само девет години трудов стаж. Подсъдимият обаче я уверил, че въпреки малкото години трудов стаж, щял да може да ѝ осигури получаването на пенсия като я снабди с необходимите документи. Поискал трудовата книжка на Д. и снимал с мобилния си телефон личната ѝ карта. Уговорили се на 12.11.2018г. да предадат на подсъдимия необходимите средства за закупуването на стажа, респ. за получаването на документи във връзка с него.

На 12.11.2018г. в дома на пострадалата С.Д. в с. Хитрино подс.Ю. получил от нея сумата от 3500 лв., заедно с трудовата ѝ книжка и тази на съпруга и С.М.. По-късно на 15.11.2018г. пострадалият С.М. се срещнал с подсъдимия на бензиностанция „ШЕЛ“, намираща се на т. нар. „7-ми километър“, където му предал сумата от 7000 лв., която пострадалите Д. и М. взели назаем от свои познати, тъй като не разполагали с тази сума. След няколко дни подсъдимият се обадил на М. и му съобщил, че документите за пенсия били готови и трябвало да се срещнат. Срещата се състояла на паркинга на магазин „Кауфланд“, находящ се на ул. „Бели Лом“ в Шумен. Тогава обаче подсъдимият казал, че документите за стажа били готови, но трябвало да дадат още пари. Те отказали да дадат пари, докато не видят документите за пенсионирането готови. В следващите дни последвали разговори между подсъдимия, Д. и М., като последните настоявали той да им върне парите и трудовите книжки, но той отказал, дори ги заплашил, че щял да извика хора да им счупят главите. След като не получили нито трудовите си книжки, нито парите, които дали на подс. Н.Ю., С.Д. и С.М. сезирали органите на МВР. Когато разговаряла по телефона с подсъдимия, С.Д. използвала мобилен номер *****, а той използвал мобилен телефон *****. С.М. при разговорите си с подс.Ю. използвал мобилен номер 0892712013, а подсъдимият мобилен телефон *****.

След срещата на 11.11.2018г. в дома на А.М., С.Р. чрез С.Д., предала трудовата си книжка на подс.Н.Ю. с цел да провери дали може и тя да закупи трудов стаж. Впоследствие тя се отказала да заплаща пари на подсъдимия и си поискала трудовата книжка, но той не я върнал. С.Д. споделила със сестра си Х.А., която живеела в Република Турция, за това, че се е свързала с човек, който ще ѝ осигури документи, за да се пенсионира. На 21.11.2018г. тя дошла в Република България заедно със съпруга си И.А.. Посетили дома на С.Д., находящ се в с. Хитрино, общ. Хитрино, където се срещнали с подсъдимия. Ю. им обещал, че ще ги снабди с документи, с които ще станат пенсионери в България. Казал, че тази услуга по

отношение на Х.А. ще струва 4000лв., а по отношение на И.А. - 14 000 турски лири. При тази среща А. предала на подсъдимия сумата от 300 лв., след което тя със съпруга си се върнала в Република Турция. На 25.11.2018г. те отново посетили България и се срещнали с подсъдимия в дома на С.Д., в с. Хитрино. На срещата присъствали С.Д., С.М., Х.А., И.А. и подс.Ю.. При тази среща А. предали на подсъдимия сумата от 3700 лв., а подсъдимият им предал два документа - Удостоверение обр. УП-3 с изх.№ 102/09.02.2005г. и Удостоверение обр. УП-3 с изх.№ 208/07.03.2006г. Казал им, че ще им се обади кога да подадат документите. А. запитал Ю. да не би да има нещо нередно с документите, а той отвърнал, че работел с честни хора, които имали фирма. Не им обяснил обаче къде и на кого следвало да ги предадат. Впоследствие ги уверил, че ще им изпрати човек, на който да предадат документите. На 29.11.2018г. се случила поредната среща между А. и подс.Ю., която се състояла в хотел „Формула“, където семейство А. били отседнали. На тази среща А. предал на Ю. сумата от 3000 лв. На същата дата И.А. упълномощил подсъдимия да го представлява пред НОИ. Подписите под пълномощното били нотариално заверени. Освен общата сума от 7000 лв., които предали на Ю., при една от срещите между тях, те му дали и трудовите си книжки. След тази среща А. се опитвали да се свържат с подсъдимия, но тъй като не успели сезирали компетентните органи.

Така установената от районния съд фактическа обстановка се възприема изцяло от въззивния съд. При тази фактическа обстановка, районният съд е приел от правна страна, че от обективна и субективна страна подсъдимият Т. е осъществил състава на престъпление от общ характер, наказуемо по чл.209, ал.1 вр. чл.26 ал.1 от НК, тъй като в периода от 01.11.2017г. до 30.11.2018г. в с. Наум, в с. Тодор Икономово, в с. Хитрино и в гр. Шумен, при условията на продължавано престъпление, възбудил и поддържал у Д.Д. заблуждение, че ще му осигури „закупуване“ на осигурителен стаж, у Р.Х., че ще съдейства пред ТЕЛК гр. Шумен за определяне на по-висок процент нетрудоспособност с цел отпускане на пенсия за инвалидност, у С.Д., С.М., Х.А. и И.А., че ще им осигури документи, с които ще могат да получават пенсия в Република България, като целта на тези заблуждения е била да набави за себе си имотна облага и в резултат именно на тези заблуждения е причинил имотна вреда: на Д.Д. в размер на 3000 лв., на Р.Х. в размер на 3500 лв., на С.Д. в размер на 3500 лв., на С.М. в размер на 7000 лв., на Х.А. в размер на 4000 лв. и на И.А. в размер на 3000 лв., като общата стойност на причинената имотна вреда възлизала на 24 000 лв. Както фактическите констатации, така и правните изводи на районния съд, се споделят изцяло от настоящия съдебен състав, защото почиват на вярна и точна интерпретация на събраните по делото доказателства. Въпросът за авторството на деянията е намерил своето правилно разрешение в обжалваната присъда. Обосновано първата инстанция е приела, че извършител на продължаваното престъпление е подсъдимия. В тази насока е преди всичко самопризнанието му депозирано по реда на чл.371 т.2 от НПК, а в синхрон с него са и показанията на разпитаните в хода на досъдебното производство свидетели. Показанията на разпитаните свидетели са еднопосочни, последователни, безпротиворечиви и кореспондират както помежду си, така и със събрания по делото доказателствен материал и ШОС ги приема за достоверни. Шуменският окръжен съд напълно споделя логиката на ШРС при

обсъждането на доказателствата и се солидаризира с мотивите му. Самото производство, което е протекло по реда на съкратеното съдебно следствие след признаване на фактите изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт, предполага по-ниски изисквания за мотивирането на присъдата и анализа на доказателствата, щом те са събрани по надлежния процесуален ред. Именно такава положителна констатация е налице от страна на съдебния състав, одобрил направеното самопризнание на подсъдимия в протокола от съдебното заседание от 05.04.2022г. Съдът още при приемането на самопризнанието на подсъдимия е направил констатация, че то е подкрепено от събраните по делото доказателства. „Необходимостта от наличието на надлежно събрани на досъдебното производство доказателства в подкрепа на самопризнанието се обуславя от установеното в чл.31 ал.2 от КРБ основно гражданско право, възпроизведено изрично и в чл.116 ал.1 от НПК. В никакъв случай обаче законодателят не изисква тези доказателствени материали да са непротиворечиви. Напълно достатъчно е само някои от тях да са в синхрон с тезата на обвинението. Това заключение следва от граматическото и логическо тълкуване на разпоредбата на чл.373 ал.3 от НПК, която очевидно не изключва валидното провеждане на процедурата по чл.372 ал.4 от НПК и тогава, когато част от досъдебните доказателства са в разрез с направеното самопризнание.“ В този смисъл Решение по н.д. №688/2007г. на I н.о. на ВКС. При избраният от подсъдимия ред за разглеждане на делото, той получава по-благоприятно наказателно-правно третиране във връзка с наказанието, което следва да понесе и същевременно се съгласява с известни ограничения – да спори по поддържаните от прокурора факти и в тази връзка да участва лично и непосредствено в събирането и проверката на доказателствата и доказателствените средства. Особените правила по глава 27 от НПК са израз на засиленото състезателно начало в съдебната фаза на наказателния процес. Те отразяват идеята за отделяне на спорното от безспорното между страните по обвинението и страните по защитата. Насочени са към постигане на баланс между защитаваания от прокурора публичен интерес за по-бързо и по-икономично санкциониране на лицата, извършили престъпление и индивидуалния интерес на същите да получат по-леко наказание при условията на чл.58а от НК. Подсъдимият доброволно, в присъствието на лично упълномощен защитник и след разясняване от страна на съда на правата му в хода на предварителното изслушване и последиците от евентуално направено самопризнание по чл.371 т.2 от НПК е депозирал самопризнанието си в съдебно заседание /л.103 от първоинстанционното дело/. Затова несъгласието на подсъдимия и защитата с размера на признатите имуществени вреди, може да се разглежда като оттегляне на самопризнанието по чл.371 т.2 от НПК, което оттегляне обаче е процесуално недопустимо да се прави едва с въззивната жалба или пред въззивната инстанция. „Съгласно т.8.3 от ТР №1/2009г. на ОСНК на ВКС, крайният момент до който могат да бъдат оттеглени изявленията на подсъдимия по чл.371 т.2 от НПК е постановяването на определението на първостепенния съд по чл. 372 ал.4 от НПК. След като делото е решено при условията на диференцираната процедура по чл.371 т.2 от НПК и при нейното провеждане не са допуснати съществени процесуални нарушения, защитата на подсъдимия остава ограничена в рамките на признатите фактически положения по обвинителния акт. Ако подсъдимият не е бил съгласен с

изложената фактология в обвинителния процесуален документ, същият не е следвало да инициира провеждането на диференцираната процедура, а е следвало своевременно да изложи съображенията си, за да може производството да се проведе по общия ред.“ В този смисъл Решение №282/2015г. по н.д.№885/2015г. на III н.о. „Тогава когато самопризнанието е обосновоало приложението на диференцираната процедура, процесуалният закон не предвижда оттеглянето му в хода на наказателния процес. Противното би довело до невъзможност да бъдат постигнати целите на особеното производство и създава условия за процесуална злоупотреба и правна несигурност.“ Именно затова на основание чл.8.3 от ТР № 1/2009г. на ОСНК, ШОС прие че довода на защитата на подсъдимия на плоскостта на материална незаконосъобразност, при които се оспорват признати факти от обвинителния акт е абсолютно неоснователен. Изложеното дава основание да се счита, че обвинението е приело, а подсъдимият се е съгласил с факта какви конкретни вреди е нанесъл на всеки от пострадалите, именно така както обвинението е посочено в обвинителния акт. Налице са безспорни доказателства в подкрепа на обвинителната теза, които удовлетворяват критерия по чл.303 от НПК. Процедурата би била нарушена само при констатирани „съществени противоречия в доказателствата, създаващи сериозни съмнения относно съставомерните признаци на инкриминираното деяние и неговото авторство, предопределящи постановяване на присъда, основана на предположения“ /т.4 на ТР №1/2009г./. От данните по делото не се установява такъв порок. При правилно установената фактическа обстановка и логичен анализ на събраните доказателства, районният съд е направил и законосъобразни правни изводи.

ШОС при въззивната проверка не установи съществени нарушения на процесуалните правила от страна на първоинстанционния съд. В жалбата си защитника адв.Х. от АК – Разград сочи доводи за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила относно гражданската част на присъдата, свързани с конституирането на гражданските ищци във второто според него разпоредително заседание, след отмяна на акта по предходното, по тяхна въззивна частна жалба и смята, че с предявяването на гражданските искове на С.Д. и Р.Х. едва на 09.02.2022г. и приемането им от съда, материалното и процесуално положение на подсъдимия се е влошило, което рефлектирало на правото на защита и било съществено процесуално нарушение. Този довод на защитата не се споделя от настоящата инстанция по следните съображения: Видно от материалите по приложеното ВЧНД № 457/2021г. на ШОС действително по въззивна частна жалба от адв.П.Х. от АК – Разград срещу протоколно определение постановено в разпоредително заседание на 09.11.2021г. по НОХД №1602/2021г. на РС – Шумен Поради това и на основание чл.341 ал.5 вр. чл.249 ал.3 вр.чл.248 ал.1 т.3 от НПК, Шуменският Окръжен съд е отменил обжалваното определение поради незаконен състав и е върнал делото от фазата на разпоредителното заседание, с указание да бъде проведено в състав от съдия и двама съдебни заседатели. Доводите на защитата биха имали резон ако отмененото определение е било постановено от законен състав и действията пред незаконния състав на ШРС можеха да имат някаква правна стойност. Настоящият случай обаче не е такъв. Видно от приложения на л.39-46 от първоинстанционното дело протокол №765 в проведеното на 09.11.2021г. разпоредително

заседание съставът разгледал делото е бил сформиран от един от съдия, без участието на съдебни заседатели, като едноличният състав се е произнесъл по искане на защитата на основание чл.248 ал.1 т.3 от НПК за връщане на делото във фазата на досъдебното производство за отстраняване на процесуални нарушения и именно това определение е било обект на инстанционен контрол. Безспорно след като с обвинителния акт срещу подсъдимия е било повдигнато обвинение за престъпление от общ характер по чл.209 ал.1 вр. чл.26 ал.1 от НК, наказуемо с лишаване от свобода от една до шест години, съобразно чл.28 ал.1 т.2 от НПК съдът е следвало да го разгледа като първа инстанция в състав от един съдия и двама съдебни заседатели. В протокола от проведеното разпоредително заседание е липсвало отразяване, че са участвали съдебни заседатели и не е имало и такива подписи на постановения съдебен акт по чл.248 ал.5 вр. ал.1 т.3 и 6 от НПК. Провеждането на каквото и да било съдебно заседание и решаването на каквито и да е въпроси от процесуален или материално-правен характер по дела с обвинение по чл.209 ал.1 от НК в състав от един съдия е недопустимо и такъв процесуален акт не е валидно постановен. Именно поради допуснатото абсолютно съществено процесуално нарушение по смисъла на чл. 348 ал. 3 т.3 НПК – незаконен състав, след като съдебният акт е постановен от незаконен състав, то в правния мир не съществува годен първоинстанционен акт, постановен от законен съдебен състав, в годно разпоредително заседание на 09.11.2021г.. Или с други думи щом разпоредителното заседание е проведено от незаконен състав, то не е валидно проведено и провеждането му не може да повлече след себе си никакви законни последици. Доводите на защитника биха били имали резон само ако проведеното разпоредително заседание беше проведено в законен състав и отмяната на постановения в него съдебен акт беше на някое от другите възможни процесуални основания или поради материална незаконосъобразност, т.е. само за валидно постановените определения на първоинстанционния съд. По изложените по-горе съображения, ШОС намира, че искането на защитника да бъде отменена първоинстанционната присъда и делото да бъде върнато за ново разглеждане е неоснователно и не може да бъде уважено.

Относно оплакването за явна несправедливост на наложеното наказание, въззивният съд намира, че наложеното наказание по вид и размер е съобразено с целите по чл. 36 от НК, като споделя напълно мотивите на районния съд да стори това. Правилно като смекчаващи отговорността обстоятелства е отчел самопризнанията, добросъвестното поведение в наказателния процес, чистото съдебно минало и не е констатирал отегчаващи вината обстоятелства. Съобразил е и обществената опасност на деянието, обществената опасност на дееца и правилно е определил наказанието при наличието на констатираните смекчаващи отговорността обстоятелства при условието на чл.58а ал.1 вр. чл.54 от НК за срок от осем месеца след редукцията. Алтернативното искане на защитата за намаляване на наказанието поради явна несправедливост е неоснователно, а и не се сочат конкретни доводи. РС е бил достатъчно снизходителен, като е определил наказанието в рамките на специалния минимум в закона от една година. Не се сочат абсолютно никакви доводи за да се приеме наличието на чл.55 от НК, който да бъде приложен вместо избрания от РС. Правилна е и преценката на ШРС, че са налице изискуемите от закона предпоставки за приложението на чл.66 от НК по

отношение на наказанието лишаване свобода, като срокът на отлагането следва да е минимално възможния при конкретния случай – 3 /три/ години. По този начин и с така определеното наказание въззивният съд счита, че ще бъдат постигнати целите на генералната и специалната превенция.

По отношение на доводите в жалбата относно **гражданската част на присъдата** ШОС съобрази следното: В наказателното производство за съвместно разглеждане срещу подсъдимия са приети предявеният от Р. С. Х. граждански иск за сумата от 3500 лева за причинени имуществени вреди, предявеният от С. Р. М. граждански иск за сумата от 7000 лева за причинени имуществени вреди, предявеният от С.И. Д. граждански иск за сумата от 3500 лева за причинени имуществени вреди, като тези лица са конституирани като граждански ищци. Според ШОС безспорно е доказано обсъденото намаляване в имуществената сфера на всеки от гражданските ищци и то се намира в пряка причинна връзка с деянията на подсъдимия, включени в инкриминираното продължавано престъпление. Вредата не е възстановена по отношение на никой от пострадалите и районният съд правилно е присъдил невъзстановената щета. С жалбата подсъдимият Ю. моли гражданските искове да бъдат признати до по-нисък размер и да бъдат отхвърлени до признатия от първата инстанция, както и за законната лихва при съответния отхвърлен размер, защото от доказателствата по делото не можело да се направи извод относно размера на вредите, причинени на гражданските ищци, така както е посочен в обвинителния акт и признат от него в съдебно заседание. Този довод на подсъдимия не се споделя от съда предвид изложените по-горе мотиви относно проведеното съкратено съдебно следствие след признаване на фактите по реда на чл.371 т.2 от НПК. Сред признатите факти от подсъдимия са нееднократно посочените в обстоятелствената част на обвинителния акт размери на нанесените вреди по отношение на отделните пострадали. Нещо повече – дори и в защитната си реч подсъдимият е изразил съжаления и е заявил, че при първа възможност ще върне парите. Ако подсъдимият или защитата са смятали да спорят по размера на нанесените вреди, то въобще не е следвало да инициират производство реда на глава 27 от НПК. Приемането на нови факти, а именно, че имуществените вреди са в по-малък размер, биха довели до изменение на фактологията по обвинителния акт, което в процедурата по чл.371 т.2 от НПК е недопустимо. Процедура по чл.372 ал.4 от НПК е проведена правилно. Правилни и законосъобразни са изводите на районния съд по отношение на гражданската част на присъдата. Решението на съда по отношение на присъдените суми е обосновано и мотивирано. По отношение на предявените с лихвите суми, съдът правилно ги е присъдил ведно със законната лихва считано от датата на увредата за конкретните граждански ищци.

По отношение на разноските ШРС е приложил правилно закона, както в частта на направените деловодни разноски, така и по отношение на държавната такса за уважените граждански искове и по отношение на дължимите разноски сторени от гражданските ищци, които подсъдимият следва да заплати.

Законосъобразно и правилно ШРС е постановил веществените доказателства представляващи СД и документация да останат за пазене по делото, а тези които нямат връзка с извършеното престъпление – да се върнат на съответните собственици.

С оглед изложеното, като съобрази че във въззивното производство не се събраха доказателства, променящи приетата от районния съд фактическа обстановка и като не констатира наличието на съществени нарушения на процесуалните правила, нарушение на материалния закон, необоснованост или явна несправедливост на наложеното на подс.Т. наказание, въззивният съд намира, че обжалваната присъда следва да бъде потвърдена изцяло.

По изложените съображения и на основание чл. 338, вр. чл. 334, т. 6 от НПК, Шуменският Окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Присъда № 15/05.04.2022г. по НОХД № 1602/2021г. по описа на Шуменския районен съд.

Решението е окончателно.

На основание чл.340 ал.2 предл.2 от НПК да се съобщи писмено на страните, за изготвяне на настоящото решение.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____